

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 167/2021-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivanou Orosovou, Masarykova 10, Prešov, proti postupu Krajského súdu v Prešove v konaní sp. zn. 16Co/15/2017 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. [REDAKOVANÉ] podal žalobu o vrátenie kúpnej ceny 100 000 Sk a do súdneho konania pristúpil ako žalobca v druhom rade sťažovateľ. Žaloba bola podaná proti právnym nástupcom alebohej [REDAKOVANÉ] a rozsudkom okresného súdu č. k. 29C/50/2007 z 13. mája 2009 bola zamietnutá, a to vo vzťahu k [REDAKOVANÉ] pre nedostatok pasívnej legitímácie (nebol účastníkom zmluvy) a vo vzťahu k sťažovateľovi z dôvodu premlčania. So sťažovateľom sa konalo ako s osobou na neznámom mieste. Odvolanie podal výlučne [REDAKOVANÉ], ktoré bolo pre oneskorenosť uznesením krajského súdu č. k. 16Co 125/2012 z 30. augusta 2012 odmietnuté. V dovolacom konaní bolo uvedené uznesenie krajského súdu zrušené pre nesprávne vyhodnotenie údajov na doručenke v súvislosti s náhradným doručovaním (7Cdo 32/2016). Po vrátení veci [REDAKOVANÉ] zobral žalobu späť. Krajský súd vo vzťahu k nemu pripustil späťvzatie žaloby, zrušil rozsudok a rovnako výlučne vo vzťahu k nemu konanie zastavil (uznesenie č. k. 16Co/15/2017 z 25. januára 2018).

2. Sťažovateľ sa v ústavnej sťažnosti podanej na ústavnom súde 29. novembra 2020 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým postupom krajského súdu. Sťažovateľ navrhuje prikázať súdu konať bez zbytočných prietahov a priznať náhradu trov konania. Je toho názoru, že od vrátenia veci

krajskému súdu nebol vo vzťahu k nemu vykonaný žiadny procesný úkon, pričom samotné konanie trvá už trinásť rokov.

II.

3. Podpredseda krajského súdu vo svojom vyjadrení uviedol, že o žalobe žalobcu už bolo právoplatne rozhodnuté, a to vrátane trov konania.

4. Sťažovateľ vo svojom ďalšom podaní argumentuje, že podpredseda krajského súdu vo svojom vyjadrení č. k. Spr 140/21 z 25. marca 2021 označil ako prílohu vyjadrenie predsedníčky súdu, avšak vo vyjadrení podpredsedu krajského súdu medzi prílohami absentuje. Doplnením repliky sťažovateľ uviedol, že od zrušenia uznesenia krajského súdu voči sťažovateľovi ako žalobcovi v 2. rade krajský súd nekoná a vo veci samej dosiaľ nebolo rozhodnuté. Sťažovateľ uviedol, že okresný súd označil procesné spoločenstvo na strane žalobcov (žalobca v 1. rade a v 2. rade) za nerozlučné spoločenstvo, teda rozsudok sa musí vzťahovať na všetkých účastníkov a úkony jedného z nich platia aj pre ostatných. Sťažovateľ poukázal na to, že žalobca v 1. rade vzal žalobu späť, no krajský súd absolútne nezohľadnil jeho osobu v konaní a nevysporiadal sa s otázkou jeho procesného postavenia. Sťažovateľ súčasne namieta nedostatočnú chronológiu úkonov, ktorú doplnil.

III.

5. Ústavný súd prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre účely realizácie dôslednejšieho prieskumu sťažovateľom tvrdených skutočností.

6. Ústavný súd už rozhodol, že porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v kontexte ustanovenia § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predstavuje tzv. „iný zásah“ (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03). Podstatou, účelom a cieľom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Uvedený právny názor je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok z 3. marca 2009 vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05).

7. Podľa §124 zákona o ústavnom súde je lehota na podanie ústavnej sťažnosti dva mesiace od upovedomia o inom zásahu. Vec sťažovateľa bola právoplatne skončená zamietavým rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 29C/50/2007 z 13. mája 2009. Rozsudok sa stal právoplatným 24. júla 2009. Je tak zjavné, že ústavná sťažnosť sťažovateľa podaná 29. novembra 2020 je podaná oneskorene.

8. Sťažovateľ sa nesprávne domnieva, že vo vzťahu k nemu prebieha odvolacie konanie. Sťažovateľ odvolanie proti zamietavému rozsudku nepodal a účinky odvolania podaného žalobcom v 1. rade na sťažovateľa nedopadajú. Medzi žalobcami nešlo o nerozlučné spoločenstvo. Takýto záver nepodporuje nielen povaha veci, ale už len záver, že spolužalobca nebol aktívne legitimovaný. Nerozlučné spoločenstvo nezakladá ani solidarita pri povinnosti plniť (Najvyšší súd Českej

republiky sp. zn. 33Odo 1708/2006). Navyše, pôvodný rozsudok, ktorým sa uložila povinnosť žalobcom nahradiť trovy spoločne a nerozdielne, bol vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade zrušený vrátane výroku o (solidárnych) trovách konania (uznesenie krajského súdu č. k. 16Co/15/2017 z 25. januára 2018).

9. Ústavný súd nepovažoval za nutné vyžiadať si označenú prílohu vo vyjadrení podpredsedu krajského súdu vzhľadom na oneskorene podanú ústavnú sťažnosť, ktorá by vo výsledku nič nezmenila.

10. Aj napriek tomu, že došlo k prijatiu ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, rozhodol ústavný súd uznesením o odmietnutí ústavnej sťažnosti. Uvedené vyplýva z dikcie § 56 ods. 2 úvodnej vety zákona o ústavnom súde, podľa ktorej je odmietnutie v rámci predbežného prerokovania len možnosťou. Zo znenia zákona o ústavnom súde implicitne vyplýva, že aj po prijatí veci na ďalšie konanie je možné návrh z procesných dôvodov odmietnuť, keďže prijatie veci na ďalšie konanie nezakladá prekážku rozhodnutej veci v časti splnenia procesných podmienok. Keďže ústavný súd po ďalšej analýze veci zistil, že existuje dôvod podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde, ústavnú sťažnosť v celom rozsahu odmietol ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2021

Robert Šorl
predseda senátu